

Quý Thố

Trời vừa tắt nắng, mặt trời chưa khuất núi nhưng không thấy đâu cả, ánh sáng kiểu này rất khó xác định được thời gian, giờ này đã chiều hay còn xế trưa? Bầu trời hãy còn sáng lắm, gió nhẹ trong rừng đưa ra ẩm ướt lành lạnh. Thanh vén tay áo nhìn đồng hồ, thấy buổi dạo chơi đã ngoại trên đôi cùng với Thu Thảo đã hơn một giờ. Trời ngả màu chiều, trong những bụi cây thấp ven đường, hoa dại bắt đầu mở cánh đưa hương treu ghẹo loài bướm đêm. Hoa dại nở về đêm thường không sắc sỡ, chỉ có màu vàng lá úa, màu vàng chanh tái, màu trắng sữa, màu hoàng thổ. Mùi thơm đậm sắc, chỉ cần một làn hương thoảng qua thôi cũng đủ thấy tất cả lạnh lẽo như nó vừa tan ra từ khối nước đá, nhất là trong một chiều nhẹ gió, trời đất mát rượi sau cơn mưa như sương. Mùi hương gợi nhớ miền quê trung du thanh bình. Thanh sợ người bạn gái của mình mệt, anh muốn dừng, nhưng còn ngại Thu Thảo không chịu. Thảo vừa trải qua cơn bệnh ngặt nghèo, đang thời kỳ dưỡng bệnh và hãy còn yếu lắm. Thảo có mặc cảm về bệnh tật và mọi người chung quanh chỉ thương hại mình, mình là người vô dụng, chỉ làm khổ người lành mạnh. Nàng không bao giờ muốn người khác đối xử và coi nàng là bệnh nhân, một kẻ yếu đuối, đồ bỏ đi. Thanh bước chậm lại, tần ngần một lúc bên vệ đường. Thảo có vẻ ngạc nhiên, nhìn anh, bước chậm lại, chưa kịp hỏi, Thanh đem chuyện mưa nắng ra nói:

- Mưa mới qua đây.

- Sao anh biết? - Nàng nhìn anh nghi ngờ, hỏi: Bộ anh tính lấy cơn mưa ra để dọa em buộc em quay về sao?

- Không phải thế, đừng nghi oan cho anh, anh vẫn còn muốn cùng em dạo chơi, nói là để em liệu, nếu thấy mệt và lạnh thì anh đưa về.

Thảo bực tức:

- Không mệt mỏi lạnh lẽo chi cả! Tại sao anh nói mưa, có dấu hiệu gì đâu? Không thấy giọt mưa trên lá và đất trên đường vẫn khô. Không thấy những vũng nước?

- Mưa nhỏ, chưa ướt đất, nhưng xem những lá cây thì biết. Anh nói để cho Thu Thảo yên tâm. Em đừng lo, mưa nhỏ, mưa rất nhỏ, mưa như sương. Chúng ta vẫn đi chơi!

Muốn Thu Thảo vui, anh cất tiếng ngâm: "Mưa nhẹ đủ làm em ướt tóc...". Thảo hỏi: "Thơ ai? Thơ anh phải không?". Thanh nói: "Anh thì thơ thần cái gì". Anh tiếp: "Đừng sợ, mưa không phá được cuộc đi chơi của chúng ta. Em cần dạo chơi, cần không khí trong lành, nhất là không khí ở những vùng trung du, da em trắng lắm và còn xanh xao quá. Nhìn này!". Anh hái một chiếc lá lớn đưa mặt trên sạch sẽ và xanh rờn cho Thu Thảo xem. Thảo hỏi: "Có gì trên lá". Thanh nói: "Những hạt bụi bám mặt trên chiếc lá này đã bị phủ sạch. Lá thấp cạnh đường mà sạch như thế này hiếm lắm, trừ khi chúng nó được những giọt mưa rửa rảy cho". "Thảo nói, không cần nhìn lá xanh, em vẫn cảm thấy bóng dáng làn mưa mỏng vừa lướt qua đây, trong không khí còn tràn đầy hơi nước". Thanh cười: "Tài nhĩ".

- Người bệnh tim như em có thể đánh hơi cả cơn mưa trước khi nó đến. Máy người bệnh hen suyễn còn tài hơn, cơ quan hô hấp của họ là một cái phong vũ biểu tiên liệu được cả thời tiết.

Thanh hỏi:

- Đúng nơi đây em định được phương hướng không?

Thảo nói, mặt trời trốn ở nơi nào rồi, làm sao định hướng? Thanh giữu cột, người yếu tim không "đánh hơi" được mặt trời và tìm ra phương hướng được sao? Thảo, anh lại chế em rồi, mặt trời ở đâu? Thanh cười:

- Mặt trời ở sau lưng chúng ta...

Thảo nhìn ngược về sau, chỉ thấy một vùng trời đầy mây trắng nhấp nhô, nơi ấy có sáng hơn vùng khác hay không và mặt trời buổi xế chiều hôm nay có chui trốn trong đó hay không? Nàng không biết, hỏi:

- Sao anh biết mặt trời ở sau lưng?

Thanh làm bộ như sắp tiết lộ một bí mật lớn:

- Bởi vì, kia kìa...

Anh kéo dài câu nói ra làm cho nó thêm li kì, rồi chỉ. Thảo thấy thung lũng phía trước cách mấy quả đồi như bát úp thoải thoải chui dần về phía đông có một chỗ mây hay sương vờn chung quanh ửng lên màu hung hung, giống như quả lựu đạn khói, nhưng nhạt hơn lại giống màu khói của cái chất hóa học gì đó cháy trong phòng thí nghiệm hóa học ở nhà trường. Cây lá, đất đai và cả không khí nơi ấy cũng nhuộm màu ấy, từ xa nhìn lại cảnh vật như trông qua tấm kính ướt màu hồng. Nàng hỏi: Chỗ đất thấp đó chung quanh có đồi bao bọc, có thể gọi là thung lũng được không? Cái gì ở nơi ấy khiến anh chú ý?

- Nơi ấy em gọi là thung lũng là đúng, nhưng dân cư nơi đây quê mùa lắm, họ không biết cái từ văn hoa của người thành phố, họ chẳng gọi bằng tên gì cả. Em để ý nhé, rồi đây, chỗ này sẽ là nơi đặt cái móng của một cây cầu vĩ đại...

Thảo vén tóc, da mặt rất trắng, trắng và mỏng đến độ xanh xao. Cặp lông mày lá liễu cong vòng trên cái trán phẳng và cao, nơi ấy đã lấm tấm mồ hôi. Nàng đưa cánh tay áo quét ngang qua. Những ngón tay nàng rất lạ, đầu ngón sưng to, tái đi, đốt ngón tay cũng nở lớn, đó là đặc trưng ngón tay của người bệnh tim. Thu Thảo tò mò:

- Cầu bắc đi đâu anh? Có sông suối gì lớn lắm sao?

- Không có sông suối gì cả, chỉ là thung lũng khô, đầy cây hoang bụi rậm giống như nơi đây, những ngày không gió, chứa đầy sương, vẩn vơ một chút thì gọi là "vực mây ngủ", thung lũng cô miên...

- Sao anh biết?

- Anh là người vùng này mà. Và anh còn biết thế nào trong buổi chiều hôm nay cũng sẽ xuất hiện cầu vồng. Cầu vồng bao giờ cũng mọc sau cơn mưa nhỏ, không khí đầy những hạt bụi nước mưa và mọc đối ngược với mặt trời, giờ này mặt trời ở hướng tây, cầu vồng sẽ đóng ở phương chính đông. Thung lũng mây ngủ sẽ là địa điểm các nhà kiến trúc sư ở trên trời đặt cái móng cầu của cây cầu vĩ đại bắt từ đất lên trời. Cây cầu đi từ hiện thực đến huyền ảo, ai muốn lên trời thì lên...

Thảo vừa nghe vừa chăm chú nhìn về hướng thung lũng. Đất trời nơi đó chưa có gì khác biệt cả, vẫn một màu hung hung. Thảo chưa tin lắm cũng định nhân dịp này thử xem sự hình thành của một cây cầu vồng ra sao? Thế nhưng nàng không có được cái điểm phúc chứng kiến từng bước sự chào đời của một công trình kiến trúc của những tay thợ trời. Đang từ chỗ chưa có dấu hiệu gì rõ rệt, tất cả đều còn mơ hồ bỗng vụt hiện ra một cách đột ngột hoành tráng và rực rỡ những cánh cung đồng tâm, mỗi cánh cung một màu, gồm tập hợp màu sắc từ nóng đến lạnh. Một đầu cây cầu vồng cắm nơi đỉnh dốc, vòng cung vươn lên rất cao tới lớp mây lóng lánh trên kia, vút xuống gác lên sườn non rất xa chệch về phía nam. Cầu vồng là một hiện hữu đột ngột và tráng lệ đến độ sững sờ. Thảo hồi hộp và cảm thấy rất khó thở, nàng than:

- Ôi! Thật là phi thường!

Lời nói của nàng yếu ớt, nghe như một tiếng rên. Thanh quay nhìn, lo âu hỏi, sao thế? Thu Thảo lác đầu, không sao cả, kỳ diệu quá! Anh nói: "Thấy chưa? Đất trời mở hội long vân, chốc nữa đây cầu vòng cuộn mình thành con rồng bảy màu bay lên thiên đình". Thu Thảo dường như bị câu chuyện hoang đường quyến rũ. Nàng đứng nép vào người thanh niên và nói:

- Em đã chăm chú, nhưng không thấy nó thành hình từng bước ra sao, bỗng nó sáng oà lên, hiện ra sừng sững giống như phép thần tiên.

Thanh nói, em tọc mạch lắm, thấy làm sao được từng bước sinh thành của công trình tự nhiên. Có máy quay phim quay chậm lại, may ra. Thu Thảo nói, đến đó xem đi anh! Em muốn đặt bàn chân trần tục này lên nhịp cầu mây!

- Đến xem thế nào được. Từ xưa đến nay chưa có ai tọc mạch như em đòi đến tận nơi cầu vòng mọc mà sờ mó cho được điều thiêng liêng. Làm như thế chẳng khác gì đòi lên trời cầm áo xiêm tiên nữ tắm suối ngọc tuyền. Đi xa mưa xuống về sao kịp?

- Chưa có ai thì nay có em, chiều em đi!

Thanh can:

- Xem thế chứ xa lắm, trở gió rồi, trời đã chớm lạnh, hoàng hôn sẽ đổ ập xuống, che khuất đường về. Không khéo lại như anh em Lưu Thân, Nguyễn Triệu lên tiên quên đường về dương thế. Thôi về đi, về nhà mặc thêm áo ấm, quàng khăn len, nếu thấy còn sức thì dạo phố, còn không ở nhà lên giường trùm mền, anh đọc chuyện thần tiên cho nghe. Về trễ, ba má la rầy. Và lại em còn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, còn rất yếu...

Thu Thảo:

- Đừng nhắc đến chuyện ốm đau. Em chưa muốn về. Đến nơi ấy xem đi anh. Em thấy người khỏe rồi, đi được, mà còn bay được. Em vỗ cánh bay cho xem nhé!

Không thấy Thanh cười, Thảo phụng phịu. Thanh:

- Xem gì mới được chứ? Cầu vòng chỉ là hiện tượng quang học, không có vật chất, không có thực để cho em sờ mó cầm nắm, hay nhặt một thứ gì đó đem về kỷ niệm. Những thứ như thế đứng xa mới đẹp, lại gần có khi chán. Người cũng thế thôi em à, có người trông xa thực lớn đến gần thân tượng sụp đổ, héo hon thê thảm lắm.

Thảo:

- Nhưng người bì sao được với thiên nhiên. Người được hoài thai trong cơn khoái lạc nhục dục, chào đời được nuôi bằng vật chất tầm thường cơm canh cá thịt... Cầu vòng được dựng lên bằng ánh sáng nhiệm màu. Em muốn thấy mình nhuộm trong làn ánh sáng trắng đã được phân tích ra thành bảy màu đơn sắc. Em muốn mặt mày, chân tay, áo quần và cả tâm hồn cũng được phoi trong màu sắc huyền diệu. Bàn chân em và anh cùng đặt lên nhịp cầu thần tiên. Cây cầu đưa ta đến đâu cũng được. Biết đâu ân huệ cao dày lại rơi xuống số phận mình. Và biết đâu sắc màu huyền nhiệm của cầu vòng sẽ làm cho quả tim em khỏe lên như tim sư tử, yêu anh gấp năm gấp mười không biết mệt. Bây giờ chỉ yêu có một anh đã thấy đuối. Nhắc đến chuyện quả tim, nàng chợt buồn, thoáng buồn thôi, lại làm mặt vui, giục: "Đi! Anh không chịu đi, em đi một mình đây!".

Nàng cười, nụ cười tinh nghịch giấu bên trong điều bí mật, một loại bí hiểm hứa hẹn điều dễ chịu và thú vị. Thanh không thể cưỡng lại ý thích trẻ con của nàng. Hai người cầm tay nhau chạy trên con đường không một bóng người, cảnh vật trở nên điều hiu hoang vắng. Cặp trai gái chạy dưới một trần mây như vẩy cá bống chì sắp lớp lên nhau, trần mây hạ xuống rất thấp, giống

như hai con người đầu tiên trên thế gian bị nguyên rủa và bị đuổi chạy chân trần trên đá tai mèo khỏi khu vườn Chúa vào cái thuở hồng hoang. Con đường len lỏi giữa những bụi cây nhỏ xác xơ vì trâu bò giẫm lên và dấu bánh xe kéo sức dầy xéo. Một vài chú chim đất về ngủ sớm trong những lùm cây ven đường vụt bay lên. Họ chạy như bay, có sức mạnh bí hiểm lối cô gái về phía trước, cô nhẹ như một chiếc lá bay, chỉ sợ cầu vồng tan đi. Tóc Thu Thảo tả tơi trong gió. Thảo thở dồn dập. Lúc đầu Thu Thảo còn cười, sau không còn hơi sức, cặp môi khô hé mở, tiếng cười không chịu rơi ra. Thanh nhìn thấy Thảo vẫn tươi cười, không tỏ vẻ gì là mệt nhọc cả, anh rất ngạc nhiên, không hiểu sức lực ấy từ đâu ra? Có phải sức mạnh của cây cầu ánh sáng hút năng lượng về phía nó?

Chân cầu vồng đóng ở đỉnh dốc. Thanh dừng lại ái ngại nhìn Thảo nói, thôi từ đây lên trên ấy còn xa lắm, lại phải leo dốc cao, trèo không nổi đâu, trời đã chiều lắm rồi, lên đến nơi, chưa chắc cầu vồng đã còn cho em đặt chân leo lên trời. Thôi đứng đây ngắm được rồi, đường trở về còn xa lắm, không lẽ đêm nay mình ngủ lại trong rừng. Coi chừng thú dữ. Anh nghe người ta nói, vùng này có nhiều sơn dương, hươu nai, có con mồi là có thú dữ...

Thanh nói thế tưởng Thảo sợ, nhưng không, nàng nói: "Sách báo viết, ngày nay loài cọp gần tuyệt chủng, nó đã vào sách đỏ, chui vô sở thú ở cả rồi. Trong rừng cả nước may ra còn vài chục vị chúa tể sơn lâm già cả và bệnh hoạn nay mai người ta cũng thu gom chúng lại đem về nuôi, đừng sợ... Cố lên đi, đến nơi thế nào anh cũng thấy khỏe như được uống thuốc tiên, bổ dưỡng tuyệt vời, và anh sẽ được tưởng thưởng..."

Thanh được khích lệ, anh thấy ngượng với người con gái bệnh hoạn yếu đuối mà anh có nghĩa vụ bảo vệ này. Thảo cứ nắm tay lôi Thanh về phía trước. Hai người vượt lên con dốc dài. Đỉnh dốc tắm trong làn không khí đầy màu sắc. Khi hai người vừa đặt chân vào một vùng đất đai, cây cỏ và cả làn sương lãng đãng trong cây lá đều nhuộm màu kỳ ảo, Thanh dừng lại hết văng. Tối rồi, mệt quá không chạy được nữa, anh làm bộ ngã vật xuống đất. Thảo vẫn cứ lôi Thanh đứng lên, nói:

- Cố nữa đi, chỉ còn một bước, trên kia chỗ gốc cây cổ thụ cạnh tảng đá trắng mới thực sự là trung tâm của sự nhiệm màu.

Hai người cầm tay nhau chạy tới. Khi chiếc áo trắng Thảo mặc trong người bỗng ngời lên sắc tím thạch ngọc lựu, chuyển sang màu tím hoa cà, chuyển một lần nữa thành màu tía thì Thảo không còn sức giữ cho đôi chân nâng được thân hình nữa, Thảo như trút cạn hơi sức, nàng nhẹ như chiếc lá khô rơi nằm trên cỏ, lặng đi. Trong khi Thanh là đàn ông khỏe mạnh thở hổn hển như con cá mắc cạn thì Thảo nằm lặng im, hơi thở chậm. Thanh đến gần, hỏi:

- Em mệt không? Thở nhiều đi cho khỏe. Sao em thở chậm và yếu thế? Anh thở giúp cho nhé. Nằm nghỉ một chốc, đừng cử động, đừng nói năng gì cả, khi nào lại sức anh công về. Đến đầu làng anh thả xuống cho mà đi.

Thu Thảo nằm thiêm thiếp, nghe Thanh nói công về nàng phì cười, nói: "Kì chết!". Thanh nói, trẻ con công nhau là sự thường. Thuở còn đi học anh vẫn công mấy đứa con gái học cùng lớp mỗi khi đánh bị, đánh đáo thua nó. Thuở nhỏ bọn anh còn làm được cả... cầu vồng! Thu Thảo ngạc nhiên hỏi, làm được cầu vồng sao? Thanh: ừ.

- Ở quê anh người ta không gọi hiện tượng những hạt nước li ti trong không khí phát sáng lên bảy màu quang phổ ánh sáng trắng là cầu vồng. Họ gọi là cái mống. Thành ra có câu "Mống dài thì lụt, mống cụt thì mưa, mống vừa thì nắng". Khi nào trời đóng mống mấy cô gái ra đường đứng xem, thế nào cũng bị trêu chọc "mống chuồn", mống chuồn nói lái lại thành muốn chồng. Người nhà quê không biết hiện tượng quang phổ, nhưng trong cuộc sống, có khi hiện tượng ấy xuất hiện và người ta bắt chước.

Thu Thảo ngạc nhiên, mở hân mắt ra hỏi:

- Người ta bắt chước làm mống được sao?

- Ngậm một búng nước mưa trong miệng, phun thật mạnh thành những hạt li ti trong chỗ có tia nắng chiếu qua, sẽ có cây cầu bảy màu hiện ra trong phút chốc. Cây cầu vòng tí hon cũng đủ bảy màu đẹp lắm nhưng chỉ bằng cái vành xe đạp, thoáng qua rồi tan biến. Hôm nào anh làm cho em xem. Thanh niên nam nữ tin vào lời thề cầu vòng.

Thu Thảo càng thêm tò mò:

- "Lời thề cầu vòng" là sao?

Thanh:

- Khi cầu vòng xuất hiện, yêu người nào đó thì cứ nói yêu...

Thu Thảo hỏi:

- Tỏ tình ư?

- ừ, tỏ tình, ước nguyện sẽ thành.

Thu Thảo ngược nhìn lên trời, nhìn Thanh, mỉm cười:

- Thử nhé?

Thanh chưa kịp hỏi thử gì thì Thu Thảo đã đưa cánh tay lên, âu yếm nắm lấy tay Thanh lôi chàng nằm xuống. Thanh e dè đặt lưng nằm cạnh Thảo. Thảo không chịu, nàng kéo chàng buộc nằm đè lên thân thể mảnh dẻ của mình. Thanh sợ nàng đau, chối từ, Thảo siết chặt lấy. Nàng nói vào tai chàng: "Ôm chặt đi, để cây cầu nó lôi cả hai lên trời". Thanh rùng mình thét lên: "ở trong chốn hoang vu như thế này đừng nói điều quái gở! Coi chừng!". Bỗng người con gái nấc nhẹ lên một cái, mặt mày tái đi, hốt hoảng chơi vơi nín người con trai: "Ôi nó cuốn em bay! Nín em ở lại với anh đi!". Nàng nói một cách vội vàng như đang bị cái gì lôi đi, nàng lấy hết sức tàn gọi với theo: "Em yêu anh!". Tiếng nàng vang vọng qua những sườn núi dốc đứng. Âm thanh cuộn lên như sóng đập vào tim anh. Tất cả cảnh vật chung quanh bỗng nhuộm tràn sắc đỏ, chuyển sang màu cam, một lần nữa đổi thành màu vàng, lại hóa thành xanh, rồi lam, rồi chàm và cuối cùng là một màu tím ngắt. Bảy sắc cầu vòng chợt lần lượt hiện ra tràn ngập không gian, thời gian. Thanh rùng mình sởn ốc, cả người anh phút chốc nhiễm đầy linh diệu. Thanh ôm khuôn mặt có làn da rất trắng đằm mồ hôi và nước mắt của người con gái. Cả những giọt nước mắt đọng trên má nàng cũng lấp lánh bảy màu. Và anh nói:

- Đừng lo sợ gì cả. Anh yêu em!

Thảo nằm im, lời tỏ tình của người con trai giống như tiếng chuông gõ nhịp cho bài kinh cầu siêu. Nét mặt cô gái viên mãn, tràn đầy hạnh phúc...

Thanh biết nàng muốn nghe anh lặp lại nhiều lần:

- Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em...

Thanh lặp đi lặp lại cho đến khi cạn cả hơi sức, anh chợt rùng mình nới vòng tay ra. Trong tay anh thân thể cô gái không còn mềm và ấm như trước nữa, da mặt Thảo xanh rờn lên như lá cây rừng, còn hơi thở hiu hắt mỏng manh như tơ nhện. Thanh tưởng ấy là chuyện huyền hoặc không đáng tin. Trời ơi ai ngờ lại hiển linh tức thì! Anh hốt hoảng vùng dậy chạy băng băng trên đường kêu cứu. Nhưng làm sao có ai giúp anh trong trường hợp khẩn cấp đặc biệt này?

Anh nhớ tới phương pháp hô hấp nhân tạo, miệng qua miệng. Anh ngậm lấy đôi môi nàng, nàng còn chút sức sống tưởng được hôn, nhắm mắt lại, mở miệng ra, hôn trả, đắm chìm trong nguồn hạnh phúc muôn màng vô biên. Thanh ngậm miệng nàng cố gắng thổi mấy hơi dài, làm như anh thổi qua ngực nàng sức lực thanh xuân và cả dòng máu trong quả tim rộn ràng yêu đương này. Lồng ngực nàng nhô lên rồi lại sụp xuống ngay. Anh ngạc nhiên phát hiện dưới lưỡi Thảo có đặt

một viên thuốc rất nhỏ màu trắng. Thanh biết đó là viên thuốc nitro glucérine, một loại thuốc cứu cấp trong cơn truy tìm khẩn cấp mà người bệnh nào cũng cất trong túi.

Tất cả cảnh vật vụt cháy lên rực rỡ như ngọn pháo bông vĩ đại bùng sáng trong đêm rồi bỗng sụp đổ lặng lẽ, lặng lẽ và hoàn toàn đất trời trở lại tối tăm buồn thảm như xưa. Cặp môi nàng lạnh giá và cứng như ngọc thạch vẫn còn phảng phất nụ cười hạnh phúc...